

ת"פ 15649/01/14 - מדינת ישראל נגד פ א ז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

30 ינואר 2017

ת"פ 15649-01-14 מדינת ישראל נ' א
ז(אסיר)
לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פ א ז (אסיר)

הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה- עו"ד סיון

ב"כ המשיב- עו"ד בירק

הנאשם- התייצב

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע לאחר ניהול נוכחות בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות בצוותא ואיומים, עבירות על סעיפים 380 + 382(א) ו- 192 בהתאמה לחוק העונשין, תשל"ז- 1977. הנאשם זוכה מחמת הספק מעבירות שעניין גניבה והדחה בחקירה.

כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין ביחס לאישום הראשון, הורשע הנאשם בכך שביום 8.1.13 פנו הנאשם, ב שהיה קטין, ואחר שזהותו אינה ידועה, אל המתלונן בדרישה כי יתן להם כסף על רקע חוב כספי שלו כלפיהם. משסירב המתלונן, תקפו אותו בצוותא חדא בין היתר באמצעות מקל עץ בכל חלקי גופו. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן שפשופים במותנו, נפיחות ביד ימין, חבורה, פצע ונפיחות באזור השפה.

כמפורט בהרחבה בהכרעת הדין ביחס לאישום השני, הורשע הנאשם בכך שלאחר מעצרו איים על שוטרים.

יצוין כבר עתה כי עניינו של ב נדון בביהמ"ש לנוער. במסגרת הסדר טיעון, לאחר תיקון כתב האישום, יוחסה לו עבירה של תקיפה סתם וביהמ"ש לנוער נמנע מהרשעתו.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על חומרת המעשים ונסיבות ביצועם בחבורה ועל החבלות הגופניות שנגרמו למתלונן. הוא טען כי יש לראות בכל אישום אירוע נפרד לצורך קביעת מתחם הענישה, וביחס לאירוע הראשון טען למתחם ענישה הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, וביחס לאירוע השני טען למתחם ענישה הנע בין 3 ל-12 חודשי מאסר. אשר לענישה הקונקרטית, הפנה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם ולשיקולי הרתעת הרבים המתחייבים מכך, לעובדה שהנאשם לא נטל אחריות על המעשים וטען שחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה נובע מניהול ההליך, אשר נדחה מספר פעמים מסיבות שמקורן בנאשם. על כן עתר להטיל על הנאשם ענישה הממוקמת ברף העליון של המתחמים להם טען.

ב"כ הנאשם טענה ביחס לחבלות הגופניות שנגרמו למתלונן כתוצאה מעבירת התקיפה, כי אלה לא מגובות במסמכים רפואיים, כך שאין אינדיקציה של ממש לגבי אופיין מעבר לחבלות שטחיות ואין ראיות לנזק. עוד טענה כי יש לבחון את נסיבות ביצוע העבירות על רקע חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו של הנאשם ממנה עולה כי הוא סובל מהפרעה נפשית וכשבוע עובר לביצוע העבירות אושפז בשל התקף פסיכוטי, זאת חרף העובדה שחוות הדעת לא שללה את כשירותו לעמוד לדין. על רקע זה טענה ביחס לשני האירועים למתחמי ענישה בהם הרף התחתון הוא ענישה מותנית. אשר לנאשם עצמו טענה הסנגורית כי אין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול ההליך, והתייחסה לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות תוך שעמדה על כך שלא נדחו ישיבות הוכחות כתוצאה מהתנהגות הנאשם וכי היעדרותו נבעה בין היתר מאשפוזו. כמו כן טענה כי יש לקחת בחשבון את העונש המקל שנגזר על ב כשבהליך הנוכחי כתב האישום מייחס לנאשם ולב מעשים זהים מבחינה עובדתית. על כן טענה ב"כ הנאשם כי בנסיבותיו הספציפיות של הנאשם תוך מתן דגש למצבו הנפשי, יש להסתפק בענישה הצופה פני עתיד לצד תנאי מכביד והתחייבות להימנע מעבירה. לחלופין עתרה להפנות את הנאשם לממונה על עבודות שירות.

יצוין כי לבקשת ההגנה נתנה לה ארכה להציג מסמכים רפואיים לגבי מצבו הנפשי של הנאשם, וביום 1.12.16 הועבר לעיוני מסמך מיום 25.11.16 ממנו עולה כי הנאשם מוכר למערכת הטיפול הפסיכיאטרית, וכי הוא אובחן כחולה במחלה סכיזופרנית ונוטל טיפול תרופתי בהקשר זה, כאשר כיום מצבו הנפשי יציב והוא אינו צורך סמים ואלכוהול. מהמסמך הרפואי עלה החשש כי חזרתו לכלא תוביל לנסיגה במצבו הנפשי ותחזירו לדפוסי הפעולה הפליליים בהם נקט בעבר. על רקע זה הופנה לנאשם לממונה על עבודות השירות לשם עריכת חוות דעת בעניינו והוא נמצא מתאים ונקי מסמים.

דין והכרעה

הערכים המוגנים אשר עליהם באו עבירות התקיפה הגורמת חבלה בצוותא והאיומים להגן, הם השמירה על שלמות

גופו, חירותו, בטחונו של אדם וכן הזכות לשלוות נפש. כאשר העבירות מופנות כלפי שוטרים יש בביצוען פגיעה בסדר הציבורי ובשלטון החוק.

מדיניות הענישה ביחס לעבירות של תקיפה הגורמת חבלה מבטאת ענישה מוחשית ומחמירה הכוללת ברוב המקרים עונשי מאסר, במקרים המתאימים לריצוי בעבודות שירות ובמקרים החמורים לריצוי מאחורי סורג ובריח.

לעניין מספר הארועים, חרף העובדה שמדובר במעשים שבוצעו בסמיכות, אני סבורה כי לאור אופי המעשים השונה, העובדה שעבירת האיומים בוצעה על ידי הנאשם בלבד ועבירת התקיפה בוצעה בצוותא, והעובדה שהעבירות הופנו כלפי קורבנות שונים, יש לראות במעשים בהתאם למבחן הקשר ההדוק כשני אירועים נפרדים לצורך קביעת מתחם הענישה.

בבוחני את חומרת המעשים בנסיבותיהם ביחס לעבירת התקיפה, אני לוקחת בחשבון את העובדה שמדובר במעשים מתוכננים, אשר בוצעו בחבורה, על רקע חוב כספי של המתלונן כלפי הנאשם ושותפיו, תוך בחירה לעשות שימוש נפסד באלימות לפתרון מחלוקות. עוד לקחתי בחשבון את הנזק הגופני שנגרם למתלונן כפי שהוצג בתמונות, כשבהעדר מסמכים רפואיים ולאור התייעוד הקיים והראיות, קיימות פגיעות שטחיות, אם כי הנזקים עלולים היו להיות קשים בהרבה. מדובר באירוע קצר שלאחריו עזבו הנאשם והאחרים את המקום ולא העניקו סיוע למתלונן. לעניין מעמדו של הנאשם, בהיותו בגיר, אחריותו של הנאשם ככלל מוגברת יחסית לב הקטין, אם כי אני מפנה למפורט להלן בעניין מצבו הנפשי. עוד לעניין חלקו, איני מתעלמת מהעובדה שלא נקבע ממצא פוזיטיבי לפיו הנאשם הוא שתקף באמצעות מקל, והאחריות יוחסה לו מכוח הביצוע בצוותא.

בבוחני את חומרת המעשים ביחס לעבירת האיומים, אני לוקחת בחשבון את העובדה כי דברי האיום הופנו כלפי שוטרים שונים ובנקודות זמן שונות. כמו כן שקלתי את העובדה שהאיומים שהשמיע הנאשם היו ספציפיים וקונקרטיים.

ביחס למעשים כולם נתתי משקל של ממש למצבו הנפשי של הנאשם כעולה מחוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו מיום 3.9.14 אשר מצאה אותו אחראי למעשיו, אולם עלה ממנה כי לנאשם היסטוריה של אשפוזים פסיכיאטריים, כי הוא סובל מסכיזופרניה, כי בדיקה שנערכה לו בסמוך לביצוע העבירות מצאה שקיימים רמזים למחשבות שווא של רדיפה וגדלות, וכי הוא נוטל באופן קבוע תרופות אנטי פסיכוטיות. מבלי למעט מכך שהנאשם אחראי למעשיו, יש משמעות למצבו הנפשי המתואר בעת ביצוע העבירות, מבחינת דרגת אחריותו בגין המעשים ויכולתו להימנע מהם.

לאור המקובץ, מתחם הענישה ביחס לאירוע התקיפה נע בין תקופת מאסר משמעותית הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר.

לגבי עבירת האיומים, אני קובעת מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

לעניין החיובים הכספיים, בנסיבות העניין, בהתחשב במצב הכלכלי הדחוק אני סבורה כי יש מקום להתחייבות להימנע מעבירה ללא קנס, וזאת לצד פיצוי שהוא מתון בשל הטעמים שפורטו להלן ובשל התייחסות המתלונן בעדותו לאירוע.

הענישה קונקרטי

בתוך מתחמי הענישה יש חשיבות לנסיבות לקולא ולחומרה שלהלן:

ראשית, הנאשם ניהל הליך הוכחות. עובדה זו אינה נזקפת לחובתו, עם זאת, הנאשם אינו יכול ליהנות מההתחשבות הניתנת למי שהודה במיוחס לו, נטל אחריות על מעשיו וחסך מנפגע העבירה את אי הנעימות שבשחזור האירועים. מבלי למעט מן האמור אני מתחשבת בכך שניהול ההליך הביא לזיכויו מחמת הספק מעבירות של גניבה והדחה בחקירה, ולקביעת ממצאים שחומרתם פחותה לעניין התקיפה.

שנית, לנאשם עבר פלילי, בין היתר בעבירות רלבנטיות אשר ביצען מאוחר לעבירות נושא תיק זה בגין נגזרה עליו שנת מאסר. עובר לביצוע העבירות נושא תיק זה היו לחובת הנאשם שתי הרשעות בעבירות סמים מהשנים 2010, 2011. דומה כי הנאשם אין חושש מאימת החוק ויש מקום לקחת בחשבון שיקולי הרתעה בעניינו.

שלישית, מאז ביצוע העבירות חלפו למעלה משלוש שנים וחצי. יצוין כי חלק מהסיבות להתמשכות ההליך מקורן בקשיי המאשימה להביא את עד התביעה המרכזי, המתלונן, למתן עדות. עוד אעיר כי אמנם הנאשם לא התייצב לדיונים, אך הדיונים לא נדחו בשל כך.

רביעית, בעניינו של ב אשר נדון בבימ"ש לנוער, תוקן כתב האישום משמעותית ועניינו הסתיים באי הרשעה במסגרת הסדר טיעון. הנסיבות והשיקולים שעמדו בבסיס ההגעה להסדר הטיעון עם ב, זולת קטינותו וההלכות הנוהגות לגבי קטינים, אינם ידועים לבימ"ש. עם זאת, בהתחשב בעובדה שלפי ההליך שלפניי השניים ביצעו את אותם מעשים במשותף, יש לקחת נתון זה בחשבון בהתייחס לפער בתוצאות ההליכים של השניים.

חמישית, האסמכתא שהוגשה ביחס למצב הנפשי של הנאשם מתייחסת להשלכות המצב הנפשי על ריצוי עונש מאסר.

סוף דבר, בשל מכלול הנסיבות יש מקום להשית על הנאשם עונש כולל לתקופה המקסימלית הניתנת לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה מותנית מרתיעה. מדובר בענישה שמצויה בחלק האמצעי של מתחמי הענישה.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות בבי"ס ניר- שב"ס.

הנאשם יתייצב במפקדת מחוז מרכז ביום 26.3.17 שעה 8:00, לתחילת ריצוי עונשו.

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות אלימות למעט איומים.

3. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, לתקופה של 3 שנים, והתנאי שלא יעבור עבירת איומים.

4. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע עבירות אלימות. לא יחתום הנאשם, יאסר לתקופה של 10 ימים.

5. פיצוי למתלונן, עד תביעה 9 בסך 750, אשר ישולם עד ליום 2.4.17. לבקשת הנאשם יש לקזז מתוך הסכום הפקדה במזומן בתיק מ"י 14974-04-13. היתרה תשולם על ידי הנאשם עד למועד שצוין. ככל שהופקדו כספים נוספים שאינם נדרשים עוד, ניתן לקזז מתוך את סכום יתרת הפיצוי וככל שנותרת יתרה, בהעדר מניעה בדין, היא תוחזר לנאשם.

6. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות.

ניתנה והודעה היום ג' שבט תשע"ז, 30/01/2017 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת

הוקלד על ידי עופר קוצ'ינסקי